

Évközi 3. vasárnap

1Kor 1,10-17

Ne szakadjatok pártokra

¹⁰Testvérek, Urunk, Jézus Krisztus nevére kérlek titeket, éljetez mindnyájan egyetértésben, ne szakadjatok pártokra, legyetek egyek ugyanabban a lelkiületben, ugyanabban a felfogásban. ¹¹Kloe hozzátartozói ugyanis azt a hírt hozták felőletek, testvérek, hogy pártokra szakadtatok. ¹²Arra gondolok, hogy akadnak köztetek, akik így nyilatkoznak: „Én Pállal tartok, én meg Apollóval, és Kéfással, én meg Krisztussal.”

¹³Talán megoszlott Krisztus? Vajon Pált feszítették értetek keresztre, avagy Pál nevében keresztelkedtetek meg? ¹⁴Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, ¹⁵így nem mondhatja egyiketek sem, hogy az én nevemben van megkeresztelve. ¹⁶Igaz, még Sztefanász családját is megkereszteltem, különben nem tudom, hogy még mást is megkereszteltem volna. ¹⁷Krisztus ugyanis nem keresztelni küldött, hanem azért, hogy hirdessem az evangéliumot, de nem bölcselkedő beszéddel, nehogy Krisztus keresztje elveszítse erejét.

Korintus multikulturális kikötőváros volt, az ókori írók szerint „bimaris”, vagyis két kikötővel rendelkező óriási település, amelyben a földközi-tengeri kelet-nyugati és az észak-déli, jórészt Egyiptomból és Afrikából kiinduló tengeri kereskedelem találkozott a város felett átmenő selyem úttal, amelyen a távoli Indiából áruk érkeztek. A városban különböző áruk, eszmék és nemi betegségek cseréltek gazdát. Szabad szellemű kikötő volt, mint minden kikötő a világon. A szerencse forgandósága és a tengeri viharok során emberek gazdagodtak meg pillanatok alatt és mentek tönkre teljesen váratlanul. Az ókori írók Athént a filozófia, Korintust a művészetek városának nevezték.

Pál kapcsolata Korintussal nehezen írható le. A korintusi keresztények nemcsak Pál igehirdetéséből értesültek az üdvösségről, hanem más igehirdetőktől is. Apolló, egy alexandriai zsidó, aki Jézus és Keresztelő János keresztisége között nem tudott különbséget tenni. Akadtak szép számmal zsidókeresztény igehirdetők, akikről nem lehet tudni, hogy a keresztény egyház érdekében vagy a zsinagógába térítés érdekében misszionáltak. Annyi biztos, hogy Jakab apostol nagylelkűségével nem rendelkeztek, és a pogánykeresztényeket a zsidókeresztények ellenségeinek tekintették. Pál maga nem is volt Korintusban, hanem

valahonnan máshonnan írta a levelet értesülvén a korintusi hívek el-
lentéteiről. Legalább négy levélben, amelyből csak kettő maradt ránk,
és számos személyes küldöttén keresztül igyekezett úrrá lenni ezen a
szellemi zűrzavaron.

A hívek egyrészt lelkesek, másrészt igen szenvedélyes vitatkozók,
karizmatikusok és felelőtlen lelkes vallási szenzációt kereső érdeklő-
dők vegyes egyvelege alkotja a keresztények táborát. Pál nem akar
egységes tanítást közvetíteni neki, nincs a vita ellen, csupán a szaka-
dás ellen érvel. Amikor a véleménykülönbségek olyan ítéletet szülnek,
hogy az egyik csoport a másiktól megtagadja a keresztény nevet; ami-
kor egy csoport kisajátítja az igaz keresztény címet és saját viselkedését,
szokásait a többire rá akarja erőszakolni, ezt tartja Pál tragikusnak. Az
igehirdetők ugyanis csak a megváltás örömhírét hirdetik, de nem ők,
hanem Krisztus a megváltó. Mint ahogy nem a rendkívüli vallási él-
mények, hanem a rendes keresztény élet a követendő eszménykép. Az
egyetértés keresése sokkal inkább tekinthető keresztény sajátosságnak,
mint a látomás, a sugallat vagy a nyelveken szólás.

Minden keresztény közösség jövőjét az egyetértés alapozza meg, és
a pártoskodások, az ellentétek aláássák. Minden igehirdető rémálma
az azonos templomba összegyűlő, de egymást gyűlölő vagy kirekesztő
keresztény közösség. Minden öreg plébános a maga missziós történe-
tét az ellentétek lecsillapításának történeteként összegezheti. Istenben
sokan hisznek, és sok gyarló, de alapjában mégis jóindulatú, jóra való
ember van az egyházban. De, aki mindenki mástól megtagadja a jóin-
dulat feltételezését, az nem tekinthető kereszténynek, még akkor sem,
ha látomásai vannak, minden búcsújáró helyet végiglátogatott és min-
den teológiai írást elolvasott. Pál a szeretet és a békesség Istenével, Jé-
zus Krisztussal akarja találkozatni a korintusi híveket. De a vita vágya
néha erősebb a béke vágyánál. Ezért ma is azok a jó közösségvezetők,
akik béketeremtőként tudnak működni, és azok a keresztények az egy-
ház oszlopai, akik békés életet visznek a közösségbe.